

1

Vrăjitoarea

Vrăjitoarea coborî treptele întunecate ale Palatului. Era o noapte înghețată. Viscolul spulbera cu sălbăticie zăpada pe cer, iar vântul urla ca un lup flămând.

— Ce seară încântătoare! suspină, fericită, Vrăjitoarea.

În ciuda gerului cumplit, purta doar o rochie neagră, subțire, iar picioarele îi erau goale. Un șarpe i se încolăcea pătimaș în jurul gâtului, clipind din când în când din ochii roșii ca rubinele, în fața rafalelor de zăpadă.

Vrăjitoarea călca fără efort, savurând crănțănitul gheții sub tălpi, în timp ce un bărbat, care mergea alături de ea, se chinuia să țină pasul. Avea mai puțin de un metru și jumătate înălțime și o vârstă de peste cinci sute de ani. Cutele arcuite aflate de-o parte și de cealaltă a ochilor lăsau impresia că aceștia ar fi fost scoși și reintroduși la loc de mai multe ori. Cobora treptele abrupte ale Palatului, târșându-și pașii și lăsând vederii doar un nas mare și turtit și o bărbie

pătrătoasă. Barba încâlcită și-o ascunsese cu grijă sub trei șaluri.

— Ei, cum arăt, Morpeth? îl întrebă Vrăjitoarea.

Arboră iute o figură de femeie drăguță.

— O să-i îndupleci pe copii, bombăni el. De ce te mai sinchisești să arăți bine, Dragwena? În mod normal, nu-ți pasă de ceea ce cred ei.

Vrăjitoarea se întoarse la înfățișarea ei normală: piele roșie ca sângele, ochi tatuați, patru șiruri de dinți, două înăuntrul și două în afara gurii strâmbe de șarpe. Morpeth urmări cu privirea cum șirurile de dinți clămpăneau unele spre celelalte, luptându-se să obțină cea mai bună poziție pentru mestecat. Câțiva păianjeni cu carapace, cu ochi purpurii, îi mișunau printre fălci, curățând resturile ultimei ei mese.

— A, dar în seara asta sosește o copilă cu totul specială, zise Vrăjitoarea. Nu vreau s-o sperii prea devreme.

Morpeth se pregăti să coboare și ultimele trepte înghețate ale turnului-ochi. Era cel mai înalt punct al Palatului, o coloană subțire, străpungând cerul. Mai jos, colțuroasele clădiri-anexe ale Palatului stăteau cufundate în zăpadă, pietrele lor negre ițindu-se ca niște picioruțe de gândaci. Morpeth punea cu grijă un pas în fața celuiilalt. Prefera să nu alunece... în eventualitatea în care ar fi căzut, știa că Vrăjitoarea ar fi așteptat, ca întotdeauna, până în ultimul moment ca să-l salveze. În seara aceea, observase că Dragwena era neobișnuit de agitată. Își tot rostogolea cu delicatețe păianjenii

pe limbă și râdea. Era un răs dezagreabil, ascuțit, neomenesc... la fel ca însăși Vrăjitoarea. Cu nările de forma unor petale retezate de lalea, adulmecă nerăbdătoare aerul.

— O seară perfectă, comentă ea. Frig, întuneric, iar lupii sunt afară. Le simți mirosul?

Morpeth scoase un mârâit, tropăind din picioare, ca să se încălzească. Nu putea nici să-i adulmece pe lupi, nici să-i vadă, însă nu se îndoia de spusele Dragwenei. Pleoapele ei de formă triunghiulară, mărginite de oscioare, se deschideau și se întindeau în jos, pe sub pomeți. Detaliile nopții n-aveau niciun mister pentru Vrăjitoare.

— Și cea mai bună parte a serii abia urmează, suspină ea. Curând, sosesc noii copii. Fără îndoială că vor fi la fel ca totdeauna: un pic nedumeriți, dar tot recunoscători pentru faptul că vor primi îngrijirile noastre. De data asta, ce-o să facem cu ei?

Rânji, iar toate cele patru șiruri de dinți îi zvâcniră în față, amenințătoare.

— Să-i înspăimântăm de moarte? Ce părere ai, Morpeth?

— S-ar putea să nu ne fie de folos, replică el. A trecut multă vreme de când n-a mai sosit vreun copil special.

— Eu cred că în seara asta va fi altfel, zise Vrăjitoarea. Seara asta am simțit-o de ceva vreme sporindu-și puterile pe Pământ. Este dotată.

Morpeth nu-i mai răspunse. Cu toate că faptul de a se afla în compania Vrăjitoarei îi provoca, de fiecare dată, suferință, în seara aceea își dorea să fie alături de ea. Dacă, într-adevăr,

avea să sosească un copil special, își dorea să afle aproape tot atâtea cât ea, deși din alte motive.

Continuare să coboare din turnul-ochi. La picioarele scării, aștepta o caleașcă trasă de doi armăsari negri, nervoși. De obicei, Vrajitoarea îi întâmpina pe noii copii în zbor, numai că, pradă unei toane, se hotărâse altfel pentru acum.

Nerăbdătoare, îl urmări din priviri pe Morpeth cum se împleticea pe ultimele câteva trepte. Prea încet, se gândi ea. Prea bătrân. Va fi o plăcere să-lucid curând, când nu va mai fi de vreun folos.

Împingându-l pe Morpeth în caleașcă, șopti o vrajă de panică spre fiecare dintre cai, iar ei țâșniră, îngroziți, spre Poartă.